

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS KENDELSE (afdelingen for bevilling af appel)

7. april 2022 *

»Appel – EU-varemærke – bevilling af appel – artikel 170b i Domstolens procesreglement – anmodning, der godtgør, at et spørgsmål er vigtigt for EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng eller udvikling – appellen admitteres«

I sag C-801/21 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 17. december 2021,

Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) ved D. Hanf, V. Ruzek, D. Gaja og E. Markakis, som befuldmægtigede,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Indo European Foods Ltd, Harrow (Det Forenede Kongerige),

sagsøger i første instans,

har

DOMSTOLEN (afdelingen for bevilling af appel),

sammensat af Domstolens vicepræsident, L. Bay Larsen, og dommerne I. Jarukaitis og D. Gratsias (refererende dommer),

justitssekretær: A. Calot Escobar,

under henvisning til forslag fra den refererende dommer og efter at have hørt generaladvokat M. Szpunar,

afsagt følgende

* Processprog: engelsk.

Kendelse

- 1 Ved appellen har Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 6. oktober 2021, Indo European Foods mod EUIPO – Chakari (Abresham Super Basmati Sela Grade One World's Best Rice) (T-342/20, herefter »den appellerede dom«, EU:T:2021:651), hvorved Retten dels annullerede afgørelse truffet den 2. april 2020 af Fjerde Appellkammer ved EUIPO (sag R 1079/2019-4) (herefter »den omtvistede afgørelse«) vedrørende en indsigelsessag mellem Indo European Foods Ltd og Hamid Ahmad Chakari, dels frifandt EUIPO derudover.

Anmodningen om bevilling af appel

- 2 I henhold til artikel 58a, stk. 1, i statuttens for Den Europæiske Unions Domstol er behandlingen af en appel, der iværksættes til prøvelse af Rettens afgørelser vedrørende en afgørelse truffet af en uafhængig appelinstans ved EUIPO, betinget af en forudgående bevilling fra Domstolen.
- 3 I henhold til statuttens artikel 58a, stk. 3, admitteres appellen helt eller delvist i henhold til den i Domstolens procesreglement fastsatte fremgangsmåde, når den rejser et vigtigt spørgsmål for EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng eller udvikling.
- 4 I henhold til procesreglementets artikel 170a, stk. 1, skal appellanten i de situationer, der er omhandlet i den nævnte statuts artikel 58a, stk. 1, som bilag til sit appelskrift vedlægge en anmodning om bevilling af appellen, hvori den pågældende redegør for det vigtige spørgsmål, som appellen rejser for EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng eller udvikling, og som indeholder alle de oplysninger, der er nødvendige for, at Domstolen kan påkende denne.
- 5 I henhold til dette procesreglements artikel 170b, stk. 1 og 3, træffer Domstolen afgørelse om anmodningen om bevilling af appel hurtigst muligt ved begrundet kendelse.

Appellantens argumentation

- 6 Til støtte for anmodningen om bevilling af appel har EUIPO gjort gældende, at det enkeltstående appelanbringende rejser vigtige spørgsmål for EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng og udvikling.
- 7 Hvad dette angår har EUIPO indledningsvis redegjort for indholdet af sit enkeltstående anbringende og af de fire led, som det består af.
- 8 For det første har EUIPO anført, at dette har gjort gældende ved sit enkeltstående anbringende, at Retten ved i den appellerede doms præmis 28 at finde, at den sag, som var indbragt for den, ikke havde mistet sin genstand, og at sagsøgeren i første instans, Indo European Foods, fortsat havde søgsmålsinteresse, tilsidesatte den nødvendige og grundlæggende betingelse for ethvert søgsmål, nemlig at sagens genstand og søgsmålsinteressen skal bestå indtil retsafgørelsen, idet det i modsat fald findes ufornuddent at træffe afgørelse, hvilken betingelse er fastslået i fast retspraksis og bl.a. angives i præmis 42 i dom af 7. juni 2007, Wunenburger mod Kommissionen (C-362/05 P, EU:C:2007:322), ligesom der henvises til den i punkt 63-68 i generaladvokat Pitruzzellas forslag til afgørelse Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych mod Kommissionen (C-560/18 P, EU:C:2019:1052).

- 9 For det andet har EUIPO anført, at dette har gjort gældende ved sit enkeltstående anbringendes første led, at Retten begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 19-21 og 23 at udlede, at sagens genstand fortsat bestod, af den blotte omstændighed, at den overgangsperiode, som er fastsat i artikel 126 og 127 i aftalen om Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands udtræden af Den Europæiske Union og Det Europæiske Atomenergifællesskab (EUT 2020, L 29, s. 7, herefter »udtrædelsesaftalen«), der blev vedtaget den 17. oktober 2019 og trådte i kraft den 1. februar 2020, var udløbet, ikke kunne påvirke lovligheden af den omtvistede afgørelse, som er truffet på et tidligere tidspunkt.
- 10 Hvad dette angår har EUIPO gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 19 foretog en fejlagtig fortolkning af, og fordrejede, kravet om søgsmålsinteresse ved at afvise at prøve, om forhold opstået, efter at den omtvistede afgørelse var truffet, kunne føre til, at sagen mistede sin genstand, og ved i denne henseende udelukkende at have lagt til grund, at de pågældende forhold ikke kunne påvirke afgørelsens lovlighed. Ved at foretage en sådan fortolkning sammenblandede Retten dels de processuelle krav, hvis opfyldelse er en forudsætning for prøvelsen af enhver sag, nemlig at såvel sagens genstand som søgsmålsinteressen hos den, der har anlagt den, fortsat består, med den senere prøvelse af den anfægtede afgørelses lovlighed. Dels fratog Retten søgsmålsinteressen dens egen funktion, som er uafhængig af debatten om sagens realitet, og som består i at sikre en effektiv retspleje ved at forhindre, at retsinstanser forelægges rent hypotetiske spørgsmål.
- 11 For det tredje har EUIPO anført, at dette ved sit enkeltstående anbringendes andet led har kritiseret Retten for ikke at have foretaget en konkret prøvelse af, om Indo European Foods fortsat havde søgsmålsinteresse, idet EUIPO navnlig har påberåbt sig dom af 28. maj 2013, Abdulrahim mod Rådet og Kommissionen (C-239/12 P, EU:C:2013:331, præmis 65). Retten undersøgte således ikke, om det søgsmål, der var indbragt for den, kunne bibringe den part, som havde anlagt det, en fordel, hvis den omtvistede afgørelse blev annulleret.
- 12 Ved i den appellerede doms præmis 17-20 at fokusere på, at den i Det Forenede Kongerige beskyttede ældre rettighed kunne påberåbes til støtte for den indsigelse, som Indo European Foods havde rejst, på det tidspunkt, hvor den omtvistede afgørelse blev truffet, undlod Retten nemlig efter EUIPO's opfattelse at tage stilling til, om registreringen af det ansøgte varemærke, hvis territoriale beskyttelse aldrig kommer til at omfatte Det Forenede Kongerige som følge af denne stats udtræden af Unionen og udløbet af overgangsperioden, stadig ville kunne skade Indo European Foods' retlige interesser, således som disse beskyttes af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 af 14. juni 2017 om EU-varemærker (EUT 2017, L 154, s. 1).
- 13 For det fjerde har EUIPO ved sit enkeltstående anbringendes tredje led gjort gældende, at Retten på grund af de to retlige fejl, som er omhandlet henholdsvis i anbringendets første og andet led, ikke tog hensyn til sagens særlige omstændigheder, der burde have foranlediget den til at finde, at Indo European Foods ikke havde opfyldt sin forpligtelse til at godtgøre, at selskabet fortsat havde søgsmålsinteresse efter udløbet af overgangsperioden. Efter EUIPO's opfattelse talte intet for, at søgsmålsinteressen fortsat bestod.
- 14 EUIPO har således med hensyn til anvendelsen ratione temporis af den i forordning 2017/1001 fastsatte ordning dels gjort gældende, at der, eftersom det ældre varemærke var ophørt med at eksistere under indsigelsesproceduren og ikke længere kunne påberåbes i henhold til denne forordning, ikke længere vil kunne opstå nogen konflikt mellem dette varemærke og en ansøgning om EU-varemærke. Retten burde derfor i det foreliggende tilfælde have foretaget en vurdering af den »særlige fordel«, som Indo European Foods ville kunne drage af annulationen

af den omtvistede afgørelse under hensyn til, at det ansøgte EU-varemærke først ville blive registreret efter udløbet af overgangsperioden, dvs. på et tidspunkt, hvor de omtvistede varemærker ikke ville kunne opfylde deres grundlæggende funktion samtidig.

- 15 Dels har EUIPO gjort gældende med hensyn til anvendelsen af den nævnte ordning *ratione loci*, at der som følge af det grundlæggende princip om intellektuelle ejendomsrettigheders geografiske begrænsning, der fastslås i artikel 1, stk. 2, i forordning 2017/1001, ikke vil kunne opstå nogen konflikt mellem det ansøgte EU-varemærke, efter at det er blevet registreret, idet det ikke vil være beskyttet i Det Forenede Kongerige, og det ældre mærke, som fortsat udelukkende vil være beskyttet på dettes område.
- 16 For det femte har EUIPO anført, at dette ved sit enkeltstående anbringendes fjerde led har kritiseret Retten for i den appellerede doms præmis 27 at have pålagt EUIPO ikke at tage hensyn til virkningerne af artikel 50, stk. 3, TEU og udtrædelsesaftalens artikel 126 og 127. For at opfylde denne forpligtelse ville EUIPO således skulle undersøge eller endog afslå den omhandlede ansøgning om registrering af et EU-varemærke i strid med artikel 1, stk. 2, og artikel 8, stk. 4, i forordning 2017/1001, som er udtryk for det grundlæggende princip om territorialitet.
- 17 Dernæst har EUIPO gjort gældende, at det enkeltstående anbringende rejser et vigtigt spørgsmål for EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng eller udvikling, eftersom det vedrører regler, som indtager en grundlæggende plads i EU's retsorden, nemlig dels det horisontale krav om søgsmålsinteressens fortsatte beståen, som er af »forfatningsmæssig betydning« (generaladvokat Sharpstons forslag til afgørelse *Gul Ahmed Textile Mills mod Rådet*, C-100/17 P, EU:C:2018:214, punkt 42), dels territorialitetsprincippet, princippet om EU-varemærkets enhedskarakter og indsigelsesprocedurernes særlige karakter på baggrund af det centrale begreb varemærkets grundlæggende funktion – disse regler udgør selve grundpillerne i immaterielretten og ordningen med EU-varemærket – i den generelle sammenhæng, som overgangsperiodens udløb udgør. EUIPO har i denne henseende fremført fire argumenter.
- 18 For det første har EUIPO fremhævet den horisontale karakter af kravet om fortsat søgsmålsinteresse. Ved at udlede af den omstændighed, at udløbet af den i udtrædelsesaftalen fastsatte overgangsperiode fik virkning, efter at den omtvistede afgørelse var blevet truffet, at søgsmålet fortsat havde en genstand, og at en sådan omstændighed derfor ikke kunne påvirke afgørelsens lovlighed, fraveg Retten Domstolens faste praksis, hvorefter kravet om, at søgsmålsinteressen fortsat består, er selvstændigt, og hvorefter der skal foretages en konkret vurdering af, om dette krav er opfyldt.
- 19 For det andet har EUIPO gjort gældende, at henset til, bl.a., at den appellerede dom offentliggøres og oversættes til alle Unionens sprog, og at der findes et sammendrag af den, som gengives i oversigten over Domstolens praksis, kommer Rettens fejlagtige fortolkning af rækkevidden af kravet om søgsmålsinteressens fortsatte beståen til at udgøre et præcedens for fremtidige sager, uden at der er sikkerhed for, om dette præcedens gælder uanset det omhandlede sagsområde eller kun i sager om EU-varemærker.
- 20 EUIPO er af den opfattelse, at den opsættende virkning af søgsmål, der indbringes for Retten, gør det endnu mere nødvendigt at foretage en konkret vurdering af, om søgsmålet har bevaret sin genstand, dvs. af spørgsmålet om, hvorvidt udfaldet af søgsmålet kan bibringe parterne en specifik fordel. Det er nemlig vanskeligt at forstå, hvorfor den tankegang, som ligger til grund for kravet

om, at den ældre rettighed gælder på det tidspunkt, hvor EUIPO træffer en afgørelse, bliver irrelevant for afgørelsen af, om søgsmålet for Retten har bevaret sin genstand, udelukkende fordi EUIPO har truffet en foreløbig afgørelse.

- 21 For det tredje har EUIPO fremhævet, at spørgsmålet om den ældre rettigheds bortfald under sagens behandling har givet anledning til indbyrdes modstridende afgørelser fra Retten hvad anvendelsen af kravet om søgsmålsinteressens fortsatte beståen angår. EUIPO har i den forbindelse henvist til dom af 15. marts 2012, Cadila Healthcare mod KHIM – Novartis (ZYDUS) (T-288/08, ikke trykt i Sml., EU:T:2012:124, præmis 22), og af 8. oktober 2014, Fuchs mod KHIM – Les Complices (Stjerne i en cirkel) (T-342/12, EU:T:2014:858, præmis 26-29), samt kendelse af 26. november 2012, MIP Metro mod KHIM – Real Seguros (real,- BIO) (T-549/11, ikke trykt i Sml., EU:T:2012:622, præmis 23), og af 4. juli 2013, Just Music Fernsehbetriebs mod KHIM – France Télécom (Jukebox) (T-589/10, ikke trykt i Sml., EU:T:2013:356, præmis 36). EUIPO har ligeledes anført, at Domstolen kun har haft lejlighed til at behandle dette spørgsmål kort i en særlig sammenhæng, nemlig den, som er omhandlet i kendelse af 8. maj 2013, Cadila Healthcare mod KHIM (C-268/12 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2013:296), og at der derfor ikke heraf kan udledes noget generelt princip om, at Unionens retsinstanser ved vurderingen af, om der fortsat foreligger søgsmålsinteresse, ikke må tage hensyn til omstændigheder, hvis virkninger først er indtruffet, efter at den afgørelse, som er indbragt for dem, er truffet.
- 22 EUIPO har gjort gældende, at der, eftersom det udgør et almindeligt forsvarsanbringende i tvister om intellektuel ejendomsret, at der er indgivet en begæring om fortabelse eller ugyldighed, er behov for vejledning fra Domstolen med henblik på at afklare spørgsmålet om, hvilke virkninger der knytter sig til, at den ældre rettighed bortfalder under sagens behandling, som er af afgørende betydning for brugerne af ordningen med EU-varemærket. Unionens retsinstansers fortolkning vil kunne have væsentlig indflydelse på den måde, hvorpå de nationale domstole anvender kravet om søgsmålsinteressens fortsatte beståen i hele Unionen, navnlig med hensyn til hvilke konsekvenser der skal drages af, at en ældre rettighed bortfalder under en verserende retslig procedure.
- 23 For det fjerde har EUIPO gjort gældende, at den foreliggende appel i betragtning af den appellerede doms præmis 27 ligeledes rejser et vigtigt spørgsmål af processuel art, som ikke er begrænset til immaterielrettens område, nemlig spørgsmålet om, hvilke konsekvenser der skal drages af reglen om, at udstederen af den annullerede retsakt skal gå ud fra den dato, hvorpå retsaktens blev udstedt, når den nye retsakt udstedes. Det spørgsmål opstår nemlig, om denne regel kan udstrækkes til, at det kræves, at EUIPO, når sagen henvises til fornyet behandling, ikke tager hensyn til virkningerne af artikel 50, stk. 3, TEU og udtrædelsesaftalens artikel 126 og 127, og således prøver den omhandlede registreringshindring i forhold til et område, hvorpå varemærket under alle omstændigheder ikke kommer til at nyde nogen beskyttelse, hvilket ville være i strid med systematikken og formålet med artikel 8 i forordning 2017/1001.

Domstolens bemærkninger

- 24 Det bemærkes indledningsvis, at det påhviler appellantens at godtgøre, at de spørgsmål, der er rejst i appellen, er vigtige for EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng eller udvikling (kendelse af 10.12.2021, EUIPO mod The KaiKai Company Jaeger Wichmann, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, præmis 20 og den deri nævnte retspraksis).
- 25 Desuden fremgår det af artikel 58a, stk. 3, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, sammenholdt med procesreglementets artikel 170a, stk. 1, og artikel 170b, stk. 4, at en anmodning om bevilling af appel skal indeholde alle de oplysninger, som gør det muligt for

Domstolen at træffe afgørelse om bevilling af appellen og, hvis denne admitteres delvis, at fastslå de appelanbringender eller de dele af appellen, som svarskriftet skal være rettet mod. Henset til, at ordningen med forudgående bevilling af appellerne som omhandlet i artikel 58a i statuttens for Domstolen har til formål at begrænse Domstolens prøvelse til spørgsmål, der har betydning for EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng eller udvikling, skal kun de anbringender, der rejser sådanne spørgsmål, og som er godtgjort af appellanten, således behandles af Domstolen i forbindelse med appellen (kendelse af 10.12.2021, EUIPO mod The KaiKai Company Jaeger Wichmann, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, præmis 21 og den deri nævnte retspraksis).

- 26 En anmodning om bevilling af appel skal således under alle omstændigheder klart og præcist angive de anbringender, som appellen er baseret på, identificere det retlige spørgsmål, der er rejst ved hvert enkelt anbringende, med den samme klarhed og præcisere, hvorvidt dette spørgsmål er vigtigt for EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng eller udvikling, og specifikt redegøre for grundene til, at det pågældende spørgsmål er vigtigt i forhold til det påberåbte kriterium. Navnlig hvad angår appelanbringenderne skal anmodningen om bevilling af appel omfatte en præcisering af den EU-retlige bestemmelse eller den retspraksis, der er blevet tilsidesat i den appellerede dom eller kendelse, en kortfattet redegørelse for, hvori den retlige fejl, som Retten angiveligt har begået, består, og en angivelse af, i hvilket omfang denne fejl har påvirket resultatet af den appellerede dom eller kendelse. Når den retlige fejl, der påberåbes, følger af en tilsidesættelse af retspraksis, skal det i anmodningen om bevilling af appel angives kortfattet, men klart og præcist, for det første hvor den påståede tilsidesættelse findes ved angivelse af såvel de præmisser i den appellerede dom eller kendelse, som appellanten anfægter, som de præmisser i Domstolens eller Rettens afgørelse, som er blevet tilsidesat, og for det andet de konkrete grunde til, at en sådan tilsidesættelse rejser et vigtigt spørgsmål for EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng eller udvikling (kendelse af 10.12.2021, EUIPO mod The KaiKai Company Jaeger Wichmann, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, præmis 22 og den deri nævnte retspraksis).
- 27 I det foreliggende tilfælde fremgår det af den appellerede doms præmis 19, hvortil EUIPO har henvist, at antagelsen om, at tvistens genstand bortfalder, når der under sagens behandling indtræder en begivenhed, hvorefter et ældre varemærke kan miste sin status som ikke-registreret varemærke eller et andet erhvervsmæssigt anvendt tegn, som ikke kun har lokal betydning, navnlig som følge af den pågældende medlemsstats eventuelle udtræden af Unionen, efter Rettens opfattelse ville være ensbetydende med at tage hensyn til forhold, som er opstået efter, at den omtvistede afgørelse er truffet, og som ikke har betydning for afgørelsens retmæssighed, eftersom der ved vurderingen af lovligheden af en sådan afgørelse i princippet skal tages udgangspunkt i den dato, hvorpå afgørelsen er vedtaget.
- 28 Endvidere fandt Retten i den appellerede doms præmis 27, hvortil EUIPO ligeledes har henvist, at den klage, som Indo European Foods havde indgivet til appelkammeret, på ny var blevet verserende, efter at kammerets afgørelse var blevet annulleret, og at det derfor påhvilede kammeret at træffe en ny afgørelse om klagen med udgangspunkt i den situation, som forelå, da den blev indgivet. Desuden bekræftede den retspraksis, hvortil EUIPO havde henvist, ifølge Retten, at det under alle omstændigheder ikke kan kræves, at det varemærke, som ligger til grund for indsigelsen, fortsat eksisterer, efter at appelkammeret har truffet sin afgørelse.
- 29 I den sammenhæng, som Det Forenede Kongeriges udtræden af Unionen og overgangsperiodens udløb under sagens behandling udgjorde, fastslog Retten følgelig, således som EUIPO har peget på, i den appellerede doms præmis 28, at den tvist, som var blevet indbragt for den, ikke havde mistet sin genstand, og at Indo European Foods' søgsmålsinteresse fortsat bestod.

- 30 Det bemærkes for det første, at EUIPO har beskrevet det enkeltstående anbringende klart og præcist, idet EUIPO indledningsvis har anført, at Retten sammenblandede det processuelle krav om søgsmålsinteresse med prøvelsen af den omtvistede afgørelses materielle lovlighed, endvidere at den ikke foretog en konkret prøvelse af, om Indo European Foods fortsat havde søgsmålsinteresse i betragtning af den fordel, som annullationen af den omtvistede afgørelse kunne bibringe selskabet, dernæst at den ikke tog hensyn til, at det ikke havde opfyldt sin forpligtelse til at godtgøre, at det fortsat havde søgsmålsinteresse, skønt intet talte intet for, at søgsmålsinteressen fortsat bestod efter udløbet af overgangsperioden, og endelig at Retten i det væsentlige fastslog, at EUIPO ikke skulle tage hensyn til virkningerne af artikel 50, stk. 3, TEU og udtrædelsesaftalens artikel 126 og 127, hvorved den tilsidesatte de relevante bestemmelser i forordning 2017/1001, navnlig princippet om den intellektuelle ejendomsrets territorialitet.
- 31 EUIPO har navnlig gjort detaljeret rede for, hvilke punkter i præmisserne for den appellerede dom, som ifølge EUIPO ikke kun strider imod den praksis ved Domstolen vedrørende søgsmålsinteressens fortsatte beståen, der bl.a. fremgår af præmis 42 i dom af 7. juni 2007, Wunenburger mod Kommissionen (C-362/05 P, EU:C:2007:322), og af præmis 65 i dom af 28. maj 2013, Abdulrahim mod Rådet og Kommissionen (C-239/12 P, EU:C:2013:331), men også imod såvel forordning 2017/1001's bestemmelser vedrørende registrering af varemærker, muligheden for at gøre sådanne gældende og gennemførelsen af territorialitetsprincippet som artikel 50, stk. 3, TEU og udtrædelsesaftalens artikel 126 og 127, idet EUIPO har henvist til såvel de relevante præmisser i den appellerede dom som de angiveligt tilsidesatte afgørelser og bestemmelser.
- 32 For det andet har appellanten kritiseret Retten for at finde i præmis 28 i den appellerede dom, at sagen ikke havde mistet sin genstand, og at Indo European Foods fortsat havde søgsmålsinteresse. Det fremgår således klart af anmodningen om bevilling af appel, at Rettens angiveligt fejlagtige fortolkning af de processuelle krav påvirkede den appellerede doms konklusion. I henhold til den retspraksis, hvortil EUIPO har henvist, og som angives i præmis 8 i nærværende kendelse, skal sagens genstand som søgsmålsinteressen nemlig bestå, indtil retsafgørelsen, idet det i modsat fald findes uforholdent at træffe afgørelse (dom af 7.6.2007, Wunenburger mod Kommissionen, C-362/05 P, EU:C:2007:322, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis).
- 33 For det tredje skal appellanten i henhold til den bevisbyrde, der påhviler ophavsmanden til en anmodning om bevilling af appel, godtgøre, at appellen uafhængigt af de retlige spørgsmål, som den pågældende påberåber sig i sin appel, rejser et eller flere vigtige spørgsmål for EU-retten ensartede anvendelse, sammenhæng eller udvikling, idet dette kriterium er mere vidtrækkende end den appellerede dom og i sidste ende appellen (kendelse af 10.12.2021, EUIPO mod The KaiKai Company Jaeger Wichmann, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, præmis 27).
- 34 Dette indebærer i sig selv, at eksistensen af sådanne spørgsmål og betydningen heraf skal godtgøres ved angivelse af konkrete oplysninger, der vedrører det pågældende tilfælde, og ikke blot generelle argumenter (kendelse af 10.12.2021, EUIPO mod The KaiKai Company Jaeger Wichmann, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, præmis 28).
- 35 I det foreliggende tilfælde har EUIPO identificeret det spørgsmål, som det enkeltstående anbringende rejser, og som i det væsentlige består i, at det skal fastslås, hvilken dato og hvilke omstændigheder der skal lægges til grund med henblik på at vurdere, om sagens genstand og søgsmålsinteressen fortsat består, dels når den for Retten indbragte tvist vedrører en afgørelse truffet som følge af en indsigelsesprocedure baseret på en ældre rettighed, der udelukkende er beskyttet i Det Forenede Kongerige, dels når overgangsperioden er udløbet under sagens

behandling for Retten. Mere generelt vedrører dette spørgsmål ifølge EUIPO, hvilken virkning det har for eksistensen af tvistens genstand og Indo European Foods' søgsmålsinteresse, at den omhandlede ældre rettighed bortfaldt under sagens behandling.

- 36 Endvidere har EUIPO redegjort for de konkrete grunde til, at et sådant spørgsmål er vigtigt for EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng eller udvikling.
- 37 EUIPO har navnlig anført, at spørgsmålet vedrører det grundlæggende processuelle krav om søgsmålsinteresse og principper, som udgør grundpiller i immaterielretten, nemlig territorialitetsprincippet, princippet om EU-varemærkets enhedskarakter og det centrale begreb varemærkets grundlæggende funktion, i den sammenhæng, som overgangsperiodens udløb udgør.
- 38 EUIPO har i denne forbindelse indledningsvis fremhævet den horisontale karakter af kravet om fortsat søgsmålsinteresse og det forhold, at kravet ikke alene er blevet fortolket på forskellig måde af Retten, men også, at Retten og Domstolen har fortolket det forskelligt.
- 39 Endvidere har EUIPO gjort gældende, at såvel brugerne af ordningen med EU-varemærket som de nationale retsinstanser har behov for en klarlæggelse fra Domstolen, navnlig i betragtning af, at det rejste spørgsmål ikke kun vedrører udtrædelsesaftalens virkning for verserende sager, men også alle situationer – som er hyppige inden for immaterielretten – hvor en ældre rettighed bortfalder under sagens behandling, bl.a. i tilfælde af fortabelse eller ugyldighed af et varemærke. Navnlig har EUIPO med hensyn til spørgsmålet om søgsmålsinteressen i tilfælde af, at en ældre rettighed bortfalder under denne behandling, redegjort for de indre modsætninger i Rettens praksis på dette område. Desuden har EUIPO peget på, at Domstolen kun har behandlet dette spørgsmål i en særlig sammenhæng, nemlig den, der førte til kendelse af 8. maj 2013, Cadila Healthcare mod KHIM (C-268/12 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2013:296).
- 40 Endelig har EUIPO fremhævet, at spørgsmålet om, hvilke konsekvenser der skal drages af reglen om, at udstederen af den annullerede retsakt skal gå ud fra den dato, hvorpå retsakten blev udstedt, når den nye retsakt udstedes, navnlig i sammenhæng med udtrædelsesaftalen og udløbet af overgangsperioden, udgør et vigtigt spørgsmål af processuel art, som ikke er begrænset til immaterielretten.
- 41 Det fremgår således af anmodningen om bevilling af appel, at det spørgsmål, som den foreliggende appel rejser, er mere vidtrækkende end den appellerede dom og i sidste instans appellen.
- 42 Henset til de oplysninger, som EUIPO har fremlagt, skal det fastslås, at dettes anmodning om bevilling af appel i tilstrækkelig grad godtgør, at appellen rejser et vigtigt spørgsmål for EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng og udvikling.
- 43 Henset til ovenstående betragtninger må appellen admitteres i sin helhed.

Sagsomkostninger

- 44 Det fremgår af procesreglementets artikel 170b, stk. 4, at når appellen admitteres helt eller delvist i henhold til de kriterier, der er anført i artikel 58a, stk. 3, i statuttens for Den Europæiske Unions Domstol, fortsætter sagen i overensstemmelse med det nævnte reglements artikel 171-190a.

- 45 I henhold til procesreglementets artikel 137, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, træffes der afgørelse om sagsomkostninger ved den dom eller kendelse, hvormed sagens behandling ved Domstolen afsluttes.
- 46 Eftersom anmodningen om bevilling af appel er taget til følge, skal afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

Af disse grunde bestemmer Domstolen (afdelingen for bevilling af appel):

1) Appellen admitteres.

2) Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

Underskrifter